

הגדול והקדוש נשען, ואם אין, יוחיל כ"ק עד יעמוד הכהן לאורים ותורה יבקש מפיחו.

ע"ד אשר ישאלני הד"ק על אודות מצב בריאותי, אודה לה' כי פנה אל תפלת כבוד קדושתו ולא בזה שועת רבים אשר העתירו בעדי. אתפלל בעשרה בביתי כל ימי הסתיו ולא אצא החוצה בלתי בש"ק ולכרית מילה, ובוה אשאר בתשואות תודה בעבור פללו בעדי עמיתו, המעתיר לבל ימוש זכרוני למוכ מלב הדרת קדשו.

בל אכחד מהדר"ק, כי נצמערתי בשמעי זה שנים רבות מאנשי פולין מתלונת נשיא עדת לובלין ואצילי העיר והכמיה על כ"ק, כאשר יתכבד להיות סנדק יעצור הד"ק המילה עד סמוך לחשיכה, ואם כי אנכי בצדק שפמתי עמיתי, בכ"ז המו מעי ע"ו. והנה ראיתי כי משמים נסכה כי משאלת הד"ק אני רואה כי שקר ענו האנשים ההם, ונהפוך הוא כי חש מר להפוסקים החולקים על ר"ת, והא לדידהו המל אחר שקיעת החמה, שתים רעות יעשו, מכמל מ"ע דביום השמיני, ומל בלילה, דהא אפי' מילה שלא בזמנה אינה אלא ביום. ויגל כבודי ויעלוז לבי כי נוטה כ"ק לדיעה דאחר שקה"ח לילה גמורה.

אחרי כי הודיעני כ"ק כי הוא גם כן מוהל כעת אמרתי אעורה הד"ק כי לא יכון המנהג דהמכרך ברכת ידיד וכו' לא יסעום הכוס, עד לבסוף. כמדומה דמו"ח רה"ג ג"ע מעמו מיד אחר סיום הברכה, כי התפלה על קיום הילד א"צ כוס ולא שייך להברכה. אנכי הנני נוהר משתיית שכר בהורף מפני חדש, ובקיץ בעבור המאלץ הנמכר תוך החמץ בע"פ, אשר גם מו"ח רה"ג ג"ע נוהר מליקח חמץ הנמכר, וי"ש לא לקח אחר הפסח בלתי ממוזגים נכרים, וכוס של ברכה לרוב שכר. וגם יין איננו שותה (לבד מיין צמוקים), ובברכי ברכת ידיד וכו' אחרים שותים את הכוס, ולא נכון ליתנו לאחרים ולחזור ולקחתו מידם לתפלה לקיום הילד ולהטיף מהכוס כפי המנהג לפי הניסול, לכן נשאר המנהג פה כמלפנים. אך ביוה"כ כאשר ברכתי ברכת ידיד, נתתי בפי התינוק מהכוס מיד אחר התימת כורת הברית, דביוה"כ נכון להשקות הניסול פעמיים כיון דמשום דאתי למיסרך לא יהבינן הכוס לשתות להקטנים.

בחפזי נסיתי להעיר את כ"ק, כי גם כבוד גיסי הגאון החסיד מוהר"ם סופר ג"ע, באחד מתשובותיו עמד כפרץ לימין משה הרמ"א ג"ע. השואל שם הרבה להשיב ע"ד הרמ"א, והח"ס יגע והעמיד דברי הרמ"א על מכונם אבל לא בהרוחה, וענה השואל להגאון החת"ס כי נראה בעליל כי בכל מאמצי כחו יתאזר לבלתי טור

בשמים דרכו, מה יעשו איפוא הזבובים קצוצי כנפים ורמש אדמה?

נוהר הי' גם מעניבה בש"ק, והפתילים אשר במכנסים היו משולשים לארץ. לא הוציא מחט התחוב בשפתי הכר המוכא עם הילד למולו בשבת. [כמדומה בקרבן או בתורת נתנאל להגר"ג ווייל ג"ע אוסר אם נתחב המחט בכ' תכיפות]. המפרים הבאים בש"ק מבי דואר לא פתח עד אשר שתה חמין במש"ק, וכמדומה עם ריק א', ובו יצא מעודת לוית-המלכה.

הש"ע מהגר"א מוילנא היו בין ספרי דבי רב, וגם מ' התניא מהרב מלאדי ג"ע. ואם גם הש"ע מהרב הי' בין ספריו הרבים, אין בזכרוני. גם אני שמעתי כי הרב ג"ע נתכוון לדברי הגאון נגד דעת ר"ת וסיעתו, אכן לא הי' דבר כבוד מו"ח רה"ג ג"ע עמי בענין זה, וכברור בעיני דבין להקל ובין להחמיר לא זו מדעת ר"ת.

וע"ד מה דמספקא לי' להד"ק בדיני מילה, בחיי רבינו מו"ח עדינה לא קרבתי אל מלאכת הקודש לדעת אם אינה לידו עובדות כאלה, להגיד לכ"ק דעתו הגדולה איך היתה, ומה שהחמיר הפנים מאירות בתשובותיו בכ' עזרות מהפריעה, הוא מלתא דלא שכיחא כלל, ואנכי תה"ל מלתי פה ילדים לאלפים ולא קרני מקרה הזה, [אך שליימיל אשר דיבר בו המ"ז, שכיח], גם מחשש הוצאת הראש חוץ לפרוודר בלי דעת היולדת והמילדת, לא שמעתי גילוי מלתא מכבוד מו"ח ג"ע, וקרוב מאוד בעיני דלא חש לזה.

ובדבר מראה ירוק, בפונא מקילין אם המראה אינו כהה, דשכיח מראה העלל-נעלב כילדים בני עשירי עם הצחים. ויש אשר נגעה המילדת במרה בהוצאת הילד וקלט המראה בפני הילד. אכן כירק כהה יש להחמיר, ובדידי הוה עובדא בזלאמיפאלי ולא רציתי למול, אך מוהל זקן מ"ץ דשם ואחווה מרעיו אמרו כי בעירם לא יחושו ע"ז כי אין זה ירוק דר"ג בש"ס, ומלו הילד ולא הי' ביכולת המוהלים להשקיט שפך הדם כל היום בכל תחבולותם, ה' יכפר בעדם ובעד כ"י. ודע כי מ"ש הש"ך רס"ו סק"מ בשם הסמ"ק והכלבו שיש לילך אחר החזקה, צריך ביאור, ובמק"א הארכת: תה"ל יש ויש אתי לדון על ספיקות דמר ולפשוט חד או תרי מנהון מש"ס בכ"מ, אפס אהודול מלהציג פה אשר רחש לבי מתרי מעמי, א' דכ"ק לעד הכשרוני ובאתי להעיד, ובדאורייתא אין עד נעשה דיין, ב' כשל כחי בעוני ובכבדות אנהג שבט הסופר בין אצבעותי, לבד זה נצבים עוד דברים כמסוסים לשמן לי, ובפרט כי נראה בעליל כי הד"ק בלתי על הלכה למעשה מפי איש הגדול בענקים אספקלריא המאירה כמו מו"ח רבינו